

Kieran: POTRESTANÍ CHOVCANCI

Věnováno www.spankboy.cz

Tento příběh byl inspirován skutečnou událostí. Která se stala v padesátých letech v jednom ústavu pro opuštěné a problematické chlapce v Irsku. Jenom jsem ho trošku upravil, aby se lépe hodil na Spankboy, ale trest a jeho výše zůstala původní. Sto ran rákoskou nebylo v té době v irských polepšovnicích ničím výjimečným.

Kieran

Ve velké ložnici v prvním patře, kde v dlouhých řadách za zamřížovanými okny spalo víc než padesát chovanců chlapeckého nápravného ústavu, bylo slyšet pravidelné oddechování a sem tam tichounký šepot těch, kdo v půl jedenácté ještě nespali. Pokud by se ale dozorce, který každou noc obcházel po chodbách a kontroloval dodržování večerky, začínající v devět hodin, zaposlouchal do zvuků v ložnici důkladněji, uslyšel by tiché plačtivé vzlyky. Linuly se zpod peřiny ve vzdáleném rohu místnosti, nikoho ale nezajímaly. Na pláč tu byli zvyklí, protože ti, kdo čekali na trest, svůj strach málokdy zvládali se stoickým klidem. A čerstvě potrestaní hříšníci se projevovali ještě mnohem hlasitěji.

Billy, tak se jmenoval chlapec, který ukrytý pod peřinou čekal, kdy si pro něj přijdou dozorce a odvedou ho na samotku, kde nikdo neuslyší jeho křik. Nevěděl, kdy přesně ten okamžik nastane, ale bylo mu jasné, že někdy po večerce a jak ručička hodin nade dveřmi ukrajovala další minuty, jeho strach se prohluboval. S každým zavržením podlahy na chodbě sebou trhnul a s děsem sledoval kliku od dveří. Věděl, že jakmile se pohne, bude to kvůli němu a připadal si jako odsouzenec v cele smrti. A přitom před několika hodinami byl veselým klukem, který se bavil a smál se svými kamarády. Jenže pak přišel konec vyučování a po svačině a úkolech na další den i pár hodin osobního volna před večerí, tak jako každou sobotu a neděli.

Sebral se a vyšel ven do udržovaného parku, který zvenku dělal z toho výchovného zařízení pro chlapce něco lepšího, než skutečně bylo. Společnost venku za zdí posuzovala podle prvního dojmu a tím byl krásný neogotický zámeček z červených

cihel v upravené zahradě. Zdál se být přímo rájem pro kluky, které doma nezvládali, a tak se octli zde. Při druhém pohledu už by sice možná některý pozorovatel viděl pevné mříže v oknech a zejména skleslé a vyděšené tváře chovanců ústavu, jenže na druhý pohled většinou ani nedošlo. Hezký zámeček v parku na okraji města všem stačil ke štěstí. Tam se přece ti uličníci musí mít jako v ráji. To není jako ty hrůzostrašné polepšovny v okolních městech. A nikdo z těch, kdo ústav při svých vyjíždkách a procházkách míjeli, netušili, jaké peklo se za jeho zdmi odehrává.

Billy se víc než hodinu toulal po parku. Osobní volno miloval a kdykoliv mohl, vyběhl ven. Tam se cítil opravdu svobodným, tam si mohl představovat, že svět patří jen jemu. V rozlehlém zámeckém parku mohl zapomenout na ty tři měsíce nesvobody, které tady v tom pastáku přetrpěl a nemusel myslet na ta léta, která tady z rozhodnutí soudu pro mladistvé ještě stráví. Došel až k potoku, který protékal lesíkem na okraji parku, dál od města. Tak daleko se pustil málokdy, ale už měl lesík také prozkoumaný. Přál si utéct z toho pastáku, a tak doufal, že se mu to v tom zalesněném konci třeba podaří. Zhluboka nadechoval vůni jehličí i spadaneho listí, protože podzim se neodvolatelně blížil. Po dvou hodinách chůze ale narazil na vysokou zeď s ostnatým drátem a cedulkami, upozorňujícími na elektrické napětí. Tam nahoře nad korunou zdi byl natažen drát na izolátorech, kterému se při přelézání nebylo možné vyhnout. Navíc byl propletený těmi ostnáči, od kterých už měl mnohý starší chovanec roztrhané kalhoty i kůži. Pokusy o útěk tu byly na denním pořádku a vždy byly krutě trestány. Přesto jistota trestu neodradila další dobrodruhy od touhy přelézt tu zeď.

Zaslechl hlasy, a přestože byl spíš samotář, byl také zvědavý. Zamířil tím směrem, odkud se zvuky rozhovoru ozývaly, až narazil na obrovský starý dub, jehož větve rostly až skoro nad vysokou zeď. Sice byly ořezané, aby nedosahovaly k drátům, ale pokud by se někdo rozběhl po větvi, měl šanci zeď překonat skokem. U paty dubu byli dva starší kluci, jeden stál opřený o kmen stromu, kalhoty u kolen a druhý klečel ve spadaném loňském listí a rukou i ústy zpracovával ztopořený ocas svého kamaráda. Billy v prvním momentu málem vykřikl, ale pak se tiše ukryl za nedaleký javor a sledoval tu dvojici, která ho i přes jeho mládí velmi vzrušovala.

Stojící kluk měl zavřené oči a ve tváři slastný a spokojený výraz. Zrychleně dýchal a zlehka přirážel pánví do úst klečícího. Billy se chvíli domníval, že se dívá na akt šikany, násilí a ponížení, ale potom si všiml dychtivého výrazu klečícího kluka i jeho úsměvů, se kterými se díval do tváře stojícího. To nebyl žádný ponižovaný otrok svého pána. Ti kluci byli homosexuálové a oba si užívali sex dobrovolně. Klečící gay mistrovsky kouřil ten krásný trčící ocas svého milence. Objížděl ho jazykem, dráždil uzdičku i celý žalud, olizoval velké koule a slastně si užíval, když vsál obě varlata do svých úst nebo když dostal celý ten pěkně velký ohon až do krku. Billyho ruka bezděčně sjela k rozkroku a za chvíli už byla v kalhotách, odkud rozepnutým poklopcem vylovila ztopořený úd. S očima navrch hlavy se mladíček Billy díval, jak klečící kluk postupně zrychluje ve své činnosti a přírazy jeho partnera nabývaly na intenzitě. Zrychlené dýchání a i poměrně hlasité vzdechy se rozléhaly lesem a Billyho

ruka na jeho vlastním ocasu zrychlovala také. Ta podívaná ho nesmírně vzrušovala a on dostal chuť zapojit se do toho aktu lásky. Jak rád by vzal do úst ocas toho klečícího kluka. Viděl, že má v kalhotách pořádnou bouli, a on by se s největší radostí postaral o jeho uspokojení. Dodal si odvahy a vystoupil ze stínu za javorem.

„Co tady chceš, prcku?“ obořil se na něj stojící kluk a v prvním momentu se pokusil ukryt svůj penis do kalhot. Pak si ale všiml Billyho připraveného nádobíčka a usmál se. „A helemese, prckovi se to líbí. Tak co s tím uděláme?“

Billy se usmál na stojícího kluka a potom si kleknul k jeho milenci a významně pohladil tu bouli pod poklopцем. Klečící v momentě pochopil a rozepnul si kalhoty. „Lehni si a opři si hlavu Martymu o nártu, tak ji budeš mít ve správné poloze,“ poradil Billymu a pak zasunul svůj ocas do jeho otevřené pusy. Sám dál zkušeně kouřil Martyho a přitom ve stejném rytmu přirážel pánví a jeho ocas klouzal Billymu málem až do krku. Navíc rukou nataženou dozadu zvládl i honit Billyho ukázkově stojící péro. Všichni tři se rychle blížili vyvrcholení a jejich hlasové projevy se tak stávaly hlasitějšími. Zapomínali se kontrolovat, ale tak daleko od zámečku se cítili v bezpečí. Oba gayové sem navíc k tomu starému dubu chodívali už dlouho. Každý volný podvečer si tu v poklidu užívali a třetí do party se jim jen hodil. Mladičký a hezký Billy, který asi taky nebyl zrovna na holky, když si dobrovolně vybral kouření ocasu.

Měl asi nejlepší výhled ze všech tří. Když zvedl oči, viděl rozhoupané velké Martyho koule a také mohl zespod sledovat, jak Martyho velký ocas mizí v ústech druhého gaye, který mu seděl obkročmo na hrudníku a přirážel do jeho úst. Billymu se to nesmírně zamlouvalo a vnímal, jak oba starší kluci zrychlují své pohyby a pak Marty párkrát hlasitě zasténal a celé jeho tělo se napjalo ve slastné křeči. A klečící se svými rty přisál na jeho ohon a spokojeně spolykal vše, co zaplnilo jeho ústa. Usmál se na svého partnera, šťastný, že se mu kouření líbilo a důkladně očistil jeho ocas jazykem.

Poté si plivl na dlaň ruky, kterou za svými zády stále zpracovával Billyho péro a posunul se pánví dozadu. Billy jen s očima navrch hlavy sledoval, co se bude dít, když se kluk nasměroval svou zadnicí nad jeho trčící úd a během krátké chvílky na něj se slastným výrazem nasedl. Billy jen vyjekl překvapením, protože něco takového zažíval úplně poprvé. Pocity, které měl, se však nedaly popsat. Kluk ho ojížděl svou pevnou a sevřenou dírou a přitom si honil svůj ocas, hlavu zakloněnou a oči zavřené. Na tváři měl výraz takové spokojenosti, že se Billy musel usmát. Měl nulové sexuální zkušenosti a ani ve snu ho nenapadlo, že první získá s gayi a ještě dobrovolně. Líbilo se mu to ale a rychle se blížil na svůj první vrchol, kterého nedosáhne sám ruční prací. A pak tam najednou byl, v náruči nádherné extáze. Cítil, jak z něj v silných stazích proudí semeno do toho úžasně pevného zadku a vzápětí cítil horký výstřik na svém bříše. Nebránil se, když mu Marty celé břicho olízal, zatímco on vydýchal úžasný orgasmus a pak se celý šťastný stulil do náruče obou starších kluků, na zemi pod krásným košatým dubem.

„A jéje, buzíci si tady užívají krásný večer!“ ozvalo se nad nimi posměšně. Všichni tři přistižení chovanci nápravného zařízení vyděšeně vyskočili ze země a rychle si

natahovali a zapínali kalhoty. Okolo nich stáli čtyři dozorcí v uniformách a vesele se šklebili.

„Tak jdeme za panem Herringtonem, ten určitě vymyslí, co s vámi. Moc dobře víte, že veškeré sexuální praktiky vám zakazuje ústavní řád!“ hromoval muž, který té čtyřčlenné hlídce zjevně velel.

„Ale my jsme se jen mazlili, pane,“ zkusil to Marty ukecat, ale marně.

„Nelži! Dívali jsme se na vás pěkně dlouho, jak si to rozdáváte,“ zařval velitel hlídky a mlaskavá facka přilétla v zápětí. „A nemusíte se bát, až s vámi bude hotov pan Herrington, tak si pro vás přijdeme my, abyste se v noci nenudili, holoubci.“ Tím bylo řečeno vše a nálada celé trojice hříšníků poklesla pod bod mrazu. A pak jim na zápěstích cvakla ocelová pouta a tím byl jejich osud definitivně zpečetěn.

Billy se celou cestu k budově ústavu klepal strachy. Věděl, že vychovatel pan Herrington je velmi přísný, ne-li krutý muž, který se velmi rád ohání rákoskou. On sám od něj ještě výprask nedostal, ale mnozí kluci už ano a vždycky ho zle obřečeli. A Billy se nedivil, když pak ve sprchách viděl jejich do krve rozsekané zadky. A teď se sám děsil toho okamžiku, kdy ho předvedou dozorcí před sadistu, kterého jeho strašná pověst předcházela.

„Takže vy jste si v parku užívali přímo sexuální orgie,“ usmíval se pan Herrington, zatímco schlíplá trojice delikventů neviděla žádný důvod k veselosti. Hlavy měli sklopené a kresba na parketách byla to nejzajímavější, co asi v životě viděli. Pouta už jim dozorcí sundali, ale oni přesto drželi ruce před tělem a nejvíc tak připomínali zeď před fotbalovou bránou. Občas některý z těch tří letmo zdvihl zrak, ale jen aby se s hrůzou v očích podíval po rákosce, kterou si pan Herrington poklepával o dlaň levé ruky. Ten zvuk je strašně znervózňoval, a když vychovatel švihnul rákoskou, takže zasvištěla vzduchem, trojice vyděšených očí se jen rozšířila.

„No tak se svlíkněte a ukažte mi to svoje nádobíčko,“ bavil se stále pan Herrington a pásl se na strachu všech tří chovanců.

Věděli, že nemá cenu vzdorovat a odmlouvat, protože by si tím následný trest jen zhoršili. Pomaličku a neochotně odkládali svršky ústavní uniformy a pečlivě je skládali na zem, protože za zmuchlané oblečení by je stihlo také potrestání. Billyho zrak občas zalétl do rohu místnosti, kde stála notně ohlazená a používáním odřená dubová koza s řemeny a vedle ní vysoká nádoba s vodou, plná pružných rákosek. Věděl, že neexistuje nic, co by ho před trestem zachránilo a při tom pohledu se cítil asi stejně, jako francouzský aristokrat před gilotinou. Slzy mu vyhrkly do očí, když stál vedle obou gayů nahý. Jak rád by si zakryl své přirození, ale pan Herrington dal příkaz dozorcům a ti všem třem delikventům za zády nasadili pouta.

Studem nebo zábrany přísný vychovatel rozhodně netrpěl. Klidně osahával všechny tři chovance, tahal je surově za ptáky i koule až křičeli bolestí. Když se dostatečně pobavil, tak chlapce za pomoci dozorců otočil, ohnul a rákosku, kterou

nepustil z ruky, projel každému rýhu mezi půlkami, které jim dozorcí drželi roztažené. A pak jim dokonce ratanový prut vsunul do análního otvoru. Všechny tři provinilce tak ponižoval a týral pěkných pár minut a královsky se bavil, když prosili a křičeli bolestí. Zejména se mu líbilo kroužení rákoskou v konečníku, to si obzvlášť užíval, protože u toho kňučeli a prosili nejvíc.

„Ty a ty, kleknout!“ zavelel z ničeho nic sadista a ukázal na Billyho a Martyho. Dozorcí oba chovance chytili a odvedli do kouta, kde byla dřevěná rohož z ostrých latěk, které se krutě zařezávaly do kolen. Bylo to snad horší, než klečení na hrachu. Dozorcí ještě upravili polohu obou hříšníků tak, aby měli kolena od sebe a záda úplně rovná. Pak jim odemkli pouta a ruce spoutali před tělem. Na předpažené pak položili rákosky, které nesměly spadnout a potom už se šli věnovat třetímu chovanci. Billy už věděl, že se jmenuje Tom a pan Herrington si ho zjevně vybral k potrestání jako prvního. Měl kliku, bude to mít rychle za sebou a nebude se muset na té rohoži klepat hrůzou. Dozorcí mezi tím dostrkali kozu doprostřed místnosti a Toma přes ni ohnuli. Prosil a sliboval, ale nebránil se. Věděl, že to je zbytečné.

„Takový krásný bílý a kulatý zadek, ten si přímo říká o zpráskání rákoskou,“ pronášel právě pan Herrington, zatímco dozorcí pevně poutali Toma řemeny k trestné koze. Hladil ho po těch dokonalých polokoulích, popleskával je, hnětl a silně roztahoval. Jeho prsty se probojovaly až k chlapcově análu, do kterého za jeho nesouhlasného skučení bezcitně vnikly. Těžká dlaň několikrát tvrdě pleskla do obou polovin pružného mladého zadku, zatímco prsty druhé ruky bolestivě týraly vzdorem sevřený konečník.

„Protože vaše provinění je obzvlášť závažné, dostanete každý sto ran rákoskou. Budete je počítat a po výprasku pokorně poděkujete,“ vyřkl konečně vychovatel krutý rozsudek. Byl přijat ohromeným tichem, na nic jiného se tři zděšení chovanci nezmohli. Sto ran rákoskou byl strašlivý trest, zatím dostali najednou jen pětadvacet za prohřešky při vyučování. To byl obvyklý trest, který se ještě dal vydržet.

„A to ještě není všechno!“ pokračoval pan Herrington. „Po výprasku bude váš trest pokračovat tak, jak určí velitel dozorců. Bude na něm, zda využije svého práva a nechá vás za váš prohřešek zavřít na samotku.“

Billy jen tiše zalapal po dechu. Temná, vlhká a strašidelná kobka samotky byla ve vyprávění chlapců, kteří jí prošli, vždy spojena s dalšími krutými tresty, o kterých rozhodovali dozorcí jen svou libovůlí. A ti byli často ještě krutější, než vychovatelé a učitelé.

Strašlivý svistot rákosky vytrhl Billyho z úvah. Mlaskavý dopad a tiché zaskučení jím trhlo tak, že málem spadla rákoska, položená na jeho napjatých pažích. Řetěz mezi kovovými pouty zacinkal.

„Nehýbej se!“ ozvalo se za tím výhružně. „Jestli ti ta rákoska upadne, tak tě samotka nemine. A tam teprve poznáš, zač je toho loket.“ Byl to sám velitel dozorců, který s důtkami v ruce dohlížel na to, zda s Martym klečí předpisově.

„Čtyři, pane,“ počítal mezitím Tom rány, které devastovaly jeho zadnici. Při každém dopadu se víc než centimetr silná rákoska zanořila do pružného masa napjaté zadnice a na moment to místo odbarvila. Během chvilky naskočily ale podél toho bělavého proužku dva pruhy červené, které se v zápětí slily v nádherný rudý šlehanec. A takové, dokonale rovnoběžné, měl už Tom čtyři a další přibývaly, jen co odezněla bolest z předchozího. Pan Herrington nelítostně švihal jeho zadnici, která se svírala bolestí po každém mlaskavém úderu. A počítání ran bylo s přibývajícím bolestí stále pomalejší a plačtivější. Nakonec už Tom, který se zázračně ovládal skoro dvacet ran, ječel strašlivou bolestí a mezi švihanci prosil o slitování a ukončení trestu. Sliboval, že udělá cokoliv, jen když bití přestane. Pan Herrington ale dělal, že neslyší. Vždy počkal na to, až trestaný ohlásí číslo rány a pak se celou paží napřáhl k další a rudá, fialová i krvavá jelita přibývala.

Švih! Švih! Švih!

„Padesát, pane! Padesát jedna, pane! Padesát dva, pane!“ počítá Tom mezi výkřiky bolesti. Svírá svaly zadnice, protože se mu zdá, že tak dopady rákosky méně bolí. Krutý vychovatel ale vždy počká, až se ta rudofialová, krví zbrocená prdel zase uvolní a teprve pak ji nemilosrdně znovu švihne.

Švih! Švih! Švih!

Švih! Švih! Švih!

Švih! Švih! Švih!

„Devadesát sedm, pane! Devadesát osm, pane! Devadesát devět, pane!“ skučí Tom z posledních sil. Slzy mu tečou z očí a z nosu nudle, tvář má celou červenou. Bolest zadku snad ani nedokáže popsat. Povoluje svaly a čeká poslední úder a pan Herrington se napřahuje a pak vši silou, mnohem větší než dosud, švihne.

„Ááááááúúúúúú, sto, pane!“ vřeští Tom a z jeho zadku kanou k zemi další karmínové krůpěje.

„A děkovat za výprask bude kdo, zmrde!“ rozkřikuje se velitel dozorců a přidává Tomovi několik tvrdých ran důtkami.

„Ááááááúúúúúú, děkuju za výprask, pane!“ ječí Tom. „Už mne prosím nebijte! Děkuju, pane!“

„Dobře, odvažte ho a ať si klekne místo tohohle zmetka!“ ukázal velitel na Martyho. „Tuhle mladou prdelku si necháme na konec,“ rozesmál se a tvrdě stisknul Billymu varlata, visící mezi roztaženými stehny. Billy se zkroutil bolestí a jen tak tak vybalancoval rákosku na bolavých pažích. Přitom se po očku podíval na Toma,

kterého dozorcí právě srazili na kolena na rohož po jeho pravici. I jemu na spoutané ruce položili rákosku a nic nedbali toho, že skoro nemůže klečet rovně

„Jestli ti ta rákoska spadne, pomažeš na samotku!“ zavrčel mu velitel do ucha. Tomovi bylo už ale všechno jedno. Kymácel se v kleku jako strom ve větru a prdel mu stravovala hrozná bolest. Cítil teplé stružky, stékající po stehnech a celý zadek mu hořel žhavým plamenem. Jak se snažil udržet své tělo vzpřímené a ruce předpažené, tmělo se mu před očima námahou. Byl si jistý, že tohle nezvládne a samotka ho nemine.

Martyho mezitím připoutali řemeny ke koze, ale rákosky se chopil velitel dozorců, protože pan Herrington byl po sto ranách, které vyplácel víc než půl hodiny, unavený a potřeboval si odpočinout. Posadil se do pohodlného křesla tak, aby měl dobrý výhled na Martyho vyšpulenou zadnici a jeho ruka sjela k rozkroku. Bití chovanců ho vzrušovalo a on by si rád taky něco užil. Podíval se na ty dva klečící vítečníky, jednoho s fialovo krvavým zadkem a druhého mladinkého a ještě nepoznamenaného zajíčka. Ukázal dozorcí, ať mu ho přivede.

Billy si musel kleknout mezi roztažené nohy pana Heringtona a vzít do úst jeho objemného čuráka. Mezitím za jeho zády už začala Martyho exekuce, a ten se nechoval zdaleka tak statečně, jako Tom. Ječel už od prvního momentu, ale bylo dost dobře možné, že ho velitel dozorců bil silněji, než pan Herrington Toma. Svistot a hlasité práskání rákosky do zadnice se alespoň Billymu zdálo výraznější, ale mohlo to být tím, že se vše odehrávalo mnohem blíž jeho uším. Zatímco spoutanýma rukama, jazykem a ústy musel zpracovávat masitý úd i koule pana Heringtona v rytmu, jaký vychovatel tvrdě určoval, Marty vřeštěl a prosil o slitování a chvílemi i zapomínal počítat, takže si tím vysloužil vždy silný šlehanec těsně pod zadek, aby se mu paměť na počty ran oživila. Tam, kde stehna přecházejí ve vyklenutí zadnice je kůže velmi citlivá a rákoska v ruku velitele se opravdu činila.

Švih! Švih! Švih! Švih!

Billy se snažil ten zvuk vytěsnit ze své mysli a soustředil se jen na tvrdý ocas, který mu zaplňoval ústa. Jazykem objížděl žalud a lízal uzdičku a přitom rukou rytmicky stahoval předkožku. Klouzal svými rty po penisu pana Heringtona a přál si jedině, ať už to má za sebou. A přitom ho k tomu ponížení čekal ještě šílený trest sto ran rákoskou. Báł se, strašlivě se báł přísné rákosky a možná proto si netroufl ani jednou zaprotéstovat proti kouření, ke kterému byl donucen. Možná doufal, že když bude povolný a poslušný, pan Herrington ze strašného trestu něco sleví.

„Jaúúúúúúúúúú! Sedmdesát sedm, pane! Aúúúúúúúúúúúú! Sedmdesát osm, pane!“ ječel Marty a práskání rákosky se rozléhalo místností. Billy ho už ale skoro nevnímal. Vychovatel pan Herrington ho pevně svíral za vlasy a přirážel jeho hlavou do svého klína v rytmu těsně před vrcholem a on se připravoval na to, že bude muset spolkykat semeno toho obtloustlého starého páprdy. Když celý vzrušený kouřil Tomův ocas, vůbec mu něco takového nepřipadalo odporné, ale teď si byl jistý, že to spolknout

nedokáže. A pak se pan Herrington vzepjal v křesle, narazil si jeho hlavu na ohanbí a za hlasitého ryčení mu nastříkal svou dávku semene až do krku.

„Spolkní to, ty zmrde, jinak dostaneš rákoskou jednou tolik,“ zavrčel vychovatel, když viděl, jak bojuje s nevolností. A Billy, zoufalý a vyděšený se nakonec podvolil a přání toho hnusného chlapa splnil. Doufal, že tím to skončilo, ale pan Herrington mu nedovolil zvednout se. Billy musel klečat u jeho rozkroku a jazykem zpracovávat dál jeho genitálie po celou dobu, co Marty dostával svůj přiděl ran.

„Nádherná práce! Ten si jistě týden nesesedne,“ pochválil vychovatel velitele dozorců, když vstal a přešel rukama po nateklých fialových jelitech, zdobících celou Martyho prdel i vrchní část stehén. Marty tiše fňukal, a když pan Herrington stiskl a rozevřel jeho zmrskané oblíny, rozbrečel se strachem i bolestí. Vychovatel poplácal tu zmalovanou a krvácející zadnici a konečně dovolil zdeptaného a vysíleného chudáka odvázat. I on si ale musel kleknout zpět na dřevěnou rohož s rákoskou na spoutaných rukách.

„A teď ty!“ otočil se pan Herrington na Billyho a dozorci ho chytili dřív, než se stihl zvednout na nohy. Při pohledu na rovnoběžně linkované, krví a jelity ozdobené zadnice obou už potrestaných kluků, se začal bránit a prosit o milost, ale neměl vůbec žádnou šanci. Dozorci ho dotáhli ke koze, přes kterou ho ohnuli a připoutali řemeny. Jeho prdel čněla do výšky a nohy byly doširoka roztažené, což poskytovalo veliteli krásný výhled na jeho varlata. Šťouchal do nich koncem rákosky a královsky se bavil, že takový kulečník by si mohli zahrát. Billy brečel a strašlivě se bál, dostal zatím maximálně dvacet pět ran od učitele za nepozornost, nebo za to, že neměl domácí úkol. Vůbec si nedokázal představit, že přežije sto ran. Za jeho zadnici si zase stoupl pan Herrington a nejdřív mu pružný a hladký zadek prohnětl a roztáhl, stejně jako Tomův. A i Billy měl tu čest seznámit se s jeho bezohlednými prsty až v hloubi svého konečníku. I on se bránil a svíral pŕlky co největší silou, ale nebylo mu to nic platné a i on skučel, když se mu v zadku ty prsty otáčely a bolestivě ho týraly.

„Krásná prdel! Pevná a jistě panenská,“ konstatoval sadista, když své prsty vytáhl a Billy nemohl vidět překvapený pohled velitele stráží, který si tu informaci spěchal ověřit.

„Jak jsi tu dlouho?“ zeptal se ten chlap, zatímco prsty rejdl Billymu hluboko v dírcce.

„Tři měsíce, pane,“ odpověděl Billy tiše.

I obočí pana Herringtona vyjelo překvapeně nahoru, ale skutečnost nijak nekomentoval. A pak už se chopil čerstvé namočené rákosky. „Dostaneš taky sto ran a nezapomeň si je počítat a na konci poděkovat,“ oznámil suše Billymu a pak, po vyměření místa pro první šlehanec, se rozmáchl a na Billyho neposkvrněném zadku naskočil první rudý pruh.

„Jaúúúúúúúú!“ zařval Billy, protože ho bolest silného úderu překvapila. „Jedna, pane,“ dodal plačtivě.

Švih! Švih! Švih! Švih!

Švih! Švih! Švih! Švih!

Švih! Švih! Švih! Švih!

Rány začaly dopadat se strojovou pravidelností a Billy jen vřískal a vřískal a snažil se počítat, i když měl dojem, že chvílemi přestává i vnímat. Občas proto přistála rákoska i pod jeho zadnicí, aby mu stejně jako Martymu osvěžila paměť. A tam to štípalo a bolelo příšerně!

„Šedesát jedna, pane! Šedesát dva, pane!“ křičel zoufale pořadí ran a říkal si, že při první příležitosti se sebere a skočí z toho dubu přes zeď, i kdyby se u toho měl třeba zabít. Už mu bylo všechno jedno. Rákoska mu rozsekávala zadnici a zasahovala místa, která už před tím zasáhla. Na kdysi bílé prdelce naskakovala rudofialová jelita, místy ozdobená kapkami krve tam, kde ratanový prut rozsekl kůži. Bolest byla nesnesitelná a on jen z posledních sil počítal.

„Devadesát osm, pane! Devadesát devět, pane! Sto, pane! Děkuji vám za výprask, pane!“ zakřičel a byl celý šťastný, že už to má za sebou. Brečel bolestí a měl dojem, že už si v životě nesedne. Zmrskané obliny ho pálily a pan Herrington k jeho úlevě rozhodně neprospěl, když mu zadnici hladil, mačkal a dychtivě roztahoval.

„Tak co,“ oslovil velitele dozorců. „Copak uděláme s tímhle kolouškem? Nezasloužil by si ještě pár lekcí v poslušnosti dole na samotce?“ nadhodil akademicky, i když Billymu bylo jasné, že na velitelovu odpověď vůbec nečeká. Už dávno to měl promyšlené, a proto teď Billy tiše vzlykal pod svou peřinou. Báł se, kdy si pro něj dozorci přijdou a odvedou si ho na samotku. Věděl, co se na samotce bude dít, co mu tam pan Herrington a dozorci budou provádět. Slyšel to od ostatních kluků. Z jejich ložnice prošli samotkou dole ve sklepě skoro všichni. Dost se divili, že je tady už tři měsíce a vychovatel ani dozorci si zatím nevymysleli žádnou záminku, aby zlomili jeho vzdor. A teď k tomu konečně došlo a Billyho tělo otřásaly vzlyky a mučila panická hrůza.

„Určitě uteču!“ šeptal si sám pro sebe, když na chodbě zaduněly těžké kroky a klika od dveří se pohnula.